

ФУРЧИК І МАРТІН

У лісі жив їжачок. Він зрідка спілкувався з іншими тваринами чи птахами. Не тому, що не любив говорити чи був пихатим, а через те, що був дуже соромливим і боязким. Коли хтось наближався до нього, він скручувався у клубочок та ховався за своїми голками. Коли ж у нього хтось щось запитував, то часто замість відповіді їжачок просто фуркотів. Тому й звали його всі Фурчиком. Спершу звірята намагалися з ним подружити, та кому хочеться мати друга, який лише настовбурчує колючки.

Якось у їхній ліс переселилася сім'я єнотів. Жваві, веселі й товариські звірятка відразу всім сподобалися.

Одного дня їжачок гуляв лісом, коли раптом побачив єнотика, який стрибав, наспівуючи якусь веселу пісеньку.

Фурчик спочатку хотів, як завжди, згорнутися калачиком, але потім йому стало цікаво і він почав спостерігати за єнотиком.

Той помітив їжачка, посміхнувся йому і промовив:

- Давай разом гратися, – запропонував Мартін.
Їжачок ніяк не міг вирішити, що йому робити. Йому дуже хотілося погратися з єнотою, але через несміливість ніяк не міг відважитись приєднатися до гри. Врешті таки зважився.
Фурчик і Мартін почали гратися разом. Їжачок спершу нерішучо, а потім все веселіше грався з Мартіном в хованки, бігав і стрибав у крем'яхи. Вони разом бігали, стрибали і сміялися. Хоч і Фурчик був швидшим і спритнішим, Фурчик не ображався. Намаки, їжачок ніколи раніше не відчував себе таким щасливим.
- Ой, уже пізно, – спохопився єнот. – Мені пора додому. Я дуже вдячний, що ми познайомилися. З тобою весело. Ти дуже милий.
Їжачок подякував новому другу. Він був здивований, бо ніколи не чув таких гарних слів про себе.
З того дня Фурчик почав усе рідше ховатися за своїми голочками, зустрічаючи інших звірятко чи пташок. Навіть наважився

ЗАЙЧИК І ВЕСНА

Молодий зайчик, що вперше зустрів зиму, тішився своєю лою теплою шубкою. Але хоч зима довга, та не вічна. Незабаром сніг почав танути. Шкода стало зайчику снігу.

– Як мені жаль, що сніг тоне, – бідкався він. – Я по ньому бігав, ямки собі розгрібав – від вовка, лиса, яструба ховався. А тепер же я тепер житиму? Кожен мене, біленького, побачить, спіймає.

– А ти, зайчику, скажи весні, щоб не приходила, – каже зима. Став зайчик весну просити, щоб вона не чіпала сніг. Здивувалася весна, образилась і обминула ліс, де жив зайчик. А в інших лісах та гайках сонце пригріває. Сніг тоне, струмки шумлять. А в зайчиковому лісі сніг лежить.

Почали з вірію пташки повертатися. У ліс прилетіли, а там зима. Що за дивина! Що за лихо! Вони хочуть гніздечка побудувати, пташенят висиджувати, а тут таке. Та й пташкам і звірятам що зиму зимували в рідному лісі, морози і сніг набридли.

Радилися вони, міркували і вирішили попросити весну заглянути й у їхній ліс. Зібралися пташки та звірята, лише зайчик ними йти не хоче. Пішли й полетіли без нього. Знайшли весну.

– Я, – каже весна, – давно б у ваш ліс завітала, так тільки біленький зайчик попросив мене не приходити, сніг не чіпати.

Обурились пташки і звірята. Знайшли зайчика. А він уже сам не радий, що весну образив. Холод і йому набрид. Пішов він весну перепрошувати, у ліс кликати.

– Я не ображаюся, та й не можу довго ваш ліс обминати. Зима вже йде геть. Сонечко пригріває, сніг проганяє, – каже весна.

– А що ж мені робити у білому кошуку, – похнюпився зайчик.

– Якщо не можеш змінити світ навколо себе – змінюйся сам. Ось я твій білий кошушок поміняю на сірий, – втішає малюка весна.

– Ти влітку зможеш сховатися в сухому листі, а зими – в снігу. Таке життя зможеш пережити.

